Pellisk, furmeft tagasi pesduse ja pellelukk abikaasaga lahkuda, — ent orja ajamine nõuse peda tingimata, ja ta pidi lahkuma, pääsegi nii pikkar ajar, ilc ilma mere reisile, kon furma fun ega famm pääl ammule on. Ommeliku reisi ja hää jälle-nägemise foovija lahkus ormastar abiela paar ütsk, terver pikar aastar.

Kaupmeke käütk rennir muidugi, kõige rüllamisk ja töllamisk tõtuma aarta pikkusser. Ent prowwa elli erimatse näkeli: koton fuure igerisk feen, oma meke perrä. Kui karvast kindrall, nuulda jai et kaupmeke kõtsk ärä elli länni — tulli tema ka fiinä liina, ülertõeenu prowwa fõprusk otma. Edimätse küllan näügi ajat olli prowwa tema rasta tuim ja külm, nir libedat kindrallie küsk välga rasta meelt ja röörar tunda olli. Kõgi, mõtel ta: „Mis täänba körda ei lää, röip hommen hästegi minna; left puu ei lää ja üte lastiga maha." Aga ka näär olevat. Endine patlik mõte nagar ka nooe prowwa fõamen ikr enamb ja enamb kasvama ja veert võtma ninu kui kindrall töisk körda tema poole külalisser tulli. — Kõuse ta tedä ja lahkemba olevat, nir töise karvalale plaanile röörnur olli. Aga kõne tema pia igapäiw prowwa pool külalisser, kooni fõprar neide raikel nii fuurer kawi, et noa ütsk kaaf enamb er lahkugi. Kaupmeke kõdo tulenit pelkfüra nema, kui furma, ninu peiwa kõik karja plaani rahnir, nuir kaupmeke künnsk päitä. Noa feiwa ruinate otkusple: Karja fiit ärä muiale elämä minnä. Kui ploan tehti, nii ka läks. Kurwalt nägi rana tõnu teendri, kuir prowwa pool palajalt ornask kõtsk ärä nagesi; ninu üte rööra melega ütem lätz. Ta wahk ja valve perrä, kober noa lätkiä. Kui kaupmeer kõdo tulli — läts jällegi tema tõnu teener tälle rahste filmiga tälle rasta, ninu juturtas ikkem, kuis asja lugu koton olliwa, tema ärä olevi ajal. Sõõme valuga nägi kaupmeer asja tõsiusk pääle, fest et kõik laskile jätetu maja kõrd ja olek näutar, et perenaine pääl jäädäwält kadonu olli. Oma tõnu teendriga ütem pidi tema nõnu kokko, et karja nagajat palajalt wahtima minnä. Kui mõtelda, nii tettü. Plobefe pantü ette, nagajate minti perrä. — Ent õdwa fel ajal, kui noa fiinä liina faiwa, kon kindral oma fõawae jaagu olli, olli fõda tulenun, kelle rasta kõigelt pooli rahti ja walmisteli. Fest endine rainlane olli jälle omast rikast ärä saädänu tulli teta, mille perast nüüd igapäiw fõa-fõnunät ootas. Noa feiwa üte rana hää faldati poole hendale kortesi, ker üte waga ja

fumala pelglik inemine olli. Et kaupmeer wanalt foldonikk hendale hää tõtra, nina olimeke, oma prowwa rätte foemiise ehis kõige fir fast ta oma rana tõnu teendri kodo ärä, kon kõik ta fuure maja ja waranduar wõhi-wõõrarte rahikuse all olli. —

Wana foldan olli nüüd kaupmehele, fiin wõõran liinan kõige parem föber nina faltfiline, kelle tõrne ufaldusi pääle koton, ta ternale kõik ärä juturtas, nir tema fõand rainer, ja nis fegune nuse tema rinda rõhus. Wana foldan terfe liina olemist ja elämist nii pigeste, kui omma kummend fõrme, läti ja läti. Ka olli täll pigeste teeda kindralli elukortes, kohe tema ka kaupmeest palajalt kaema saat. Õdangune aig olli, kuna kaupmeer kindralli kortesi edna ala fai, fäal nägi tema omar fuurer fidäme raluer, kuis tema fõameft ormastedu prowwa rõõmeke majan elär, fäal pea kutilein ninu rõõmur olli. Tahtmada tukke rägisi raale kaupmehele mõte pähä, küsimine keelepääle: „Kas fee omgi fee rikkeste fandi tütarlats, keda ma muaste nõrtsa ja kilpa fest välja kooriru, kawatem ja kooliteru, ninu nii fuurer fanser ole temä, ker weitis ja alatus orwas, riidda kaupmeke ormsas prowwas olla! Weitis, jah palju weitis on temä meelest mine feiser ja waranduar, ninu mu häätegemine, temä fuurelise fõame wasta, ker kõrne asju tekan ajasp. Oh, kas fee ommete tõsi piir olema, nis ma fiin falajalt wahtin edna all unista ja fori!? Oh! paradis! See on enamb kui tõsi, et mu punen kawatu ja kawatedu liinudene rõõrake perfa om lennanu!" — Nii kahikse ja kõitas ta pia poolemi õõni, kooni kindrall tema olli kaafaga nagenna läts, ja ta fiiks fede tunden lahkema tukke, ninu temä tarfastete sitsedalt ikkem, oma hää tõtra kortesike tagasi tulli. Wana foldan olli wel oma rana tõise poolega ülewan, fest noa oodiwa tema õõsist tagasi tulesdit. Kurwalt, pool ikkuga jutuft waga kaupmeer, nis temä edna all näemä ommi filmiga, tendrun fidäniega. Kõik tõõrtewa tõnu fõtra teda, et tõnu meke ormastar olli tulista tahtiga, küsimeke oma abikaafe warta, temä palawake fõameke küsjoteda. —

Ta käine ka tõisel õdangul omma tagasi abikaafa tekan kaibaman, kest ta, nigu ennegi, wael poole öö ajal tagasi tulli.

Ka kindrall olli teeda fasun, et kaupmeer falajalt neide liinan olli, ninu ta left teda oma maja ümbrel, ninu da muijal, oigt terawake pera wahti ja valwa, et täll aeja ja fiindu olet, weda kaupmeest ilma arjanda küsata ja piinata, wel pääle kauba.